

ΕΤΟΣ 64ον

27 Μαρτίου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 13 (3278)

Ο ΑΛΛΟΣ, Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΜΟΥ

Στίς σημερινές συνθήκες ζωής, μέ κυρίαρχο τό οικονομικό πρόταγμα καί μέ θεωρήσεις πού έκκινουν από αυτό, εύκολα διαπιστώνουμε τήν άπομείωση τής ανθρωπίνης άξίας. Τήν ψηλαφούμε όχι μόνο στήν αντιμετώπιση τών ανθρωπων ως απλήν στοιχείων τής παραγωγικής διαδικασίας, ούτε πάλι στή μετατροπή τους σέ αριθμούς μητρώων καί νούμερα καταγραφής. Τή βλέπουμε στήν καθημερινότητα όπου ή καλλιέργεια, όχι πνεύματος άμιλλας, αλλά σκληροϋ ανταγωνισμού οδηγεί στή θεώρηση του άλλου ως έχθρου πρός εξαφάνιση, όπως καί στήν κοινωνία όπου ή επικρατούσα άδιαφορία αφήνει χώρο γιά τήν ανάπτυξη προβληματικών φαινομένων καί παρακμιακών καταστάσεων, πού συνακόλουθα δημιουργούν όρους άποδόμησης του κοινωνικού ιστού. Δικαιώνονται έτσι στήν κυρίαρχη πρακτική φωνές τής παρηκμασμένης αρχαιότητας πού προσδιόριζαν τόν έναν άνθρωπο γιά τόν άλλον ως λύκο, ή καί τής αλληλοτριωμένης νεωτερικότητας πού χαρακτηρίζουν τόν άλλον ως κόλαση...

Κι είναι πάντα διαπιστωμένο, άσχετως τεχνολογικών έπιτευγμάτων, οικονομικών μεγεθών, πρακτικών δυνατοτήτων, πώς όταν μιά κοινωνία δέν χαρακτηρίζεται από τό σφιχταγκάλισμα τών μελών της, είναι κοινωνία σέ παρακμή ή πορεύεται γρήγορα πρός αυτήν. Μέ άλλα λόγια, οι άνθρωπινες σχέσεις καί ή άγαπητική θεώρηση του άλλου σημασιοδοτούν τήν ανάδειξη τής άξίας του ανθρώπου, μέ όλα τά θετικά πού συνεπιφέρουν, όπως τήν πνευματική άνθηση, τήν παραγωγή πολιτισμού, τήν ειρήνη καί τήν καταλλιαγή.

Ή πίστη τών άλλων

Στή σημερινή ευαγγελική περικοπή περιγράφεται ένα θαύμα του Χριστού μας. Όπως μέ όλα τά θαύματά του, τό θαυμαστό δέν είναι αυτό πού καθ' ύπερβαση τών νόμων τής φύσης συμβαίνει, αλλά ή παιδαγωγική πού χρησιμοποιεί ό Κύριος γιά νά διορθώνει ανθρώπινες συμπεριφορές, νά θεραπεύει λογι-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. β' 1-12)

«Οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθε πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ· καὶ ἠκούσθη, ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων· καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράββατον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθημένοι, καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· Τί οὕτως οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγινούς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἔστιν εὐκολώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειραι, καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει; Ἴνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας, λέγει τῷ παραλυτικῷ· Σοὶ λέγω, ἔγειραι, καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράββατον, ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεόν, λέγοντας· ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

σμούς, νά διδάσκει καί νά διασαφηνίζει τό θεῖο θέλημα. Αὐτό ἀναδεικνύεται μέ τή συμπεριφορά τοῦ Χριστοῦ εἰδικά στό συγκεκριμένο θαῦμα, τό ὁποῖο χρησιμοποιοῖ γιά ν' ἀναδείξει πόση εὐλογία προσπορίζει ἡ προσευχή, ἡ μέριμνα, ἡ ἐνέργεια, ὅχι ὑπέρ τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἀλλᾶ ὑπέρ τοῦ ἄλλου.

Ἀφορμή λαμβάνει ὁ Χριστός ἀπό τέσσερις φίλους, οἱ ὁποῖοι ὅταν ἄκουσαν ὅτι ὁ φημισμένος Διδάσκαλος μέ τά τόσα θαύματα βρισκόταν σ' ἓνα σπίτι στήν πόλη τους, τήν Καπερναοὺμ, ἀμέσως σκέφτηκαν τόν πέμπτο φίλο τους, ὁ ὁποῖος ἦταν τελείως παράλυτος καί ἀνίκανος νά κινηθεῖ. Ἔσπευσαν, λοιπόν, νά τόν φορτωθοῦν μ' ἓνα κρεβάτι στούς ὤμους τους, γιά νά προσεγγίσουν τόν Διδάσκαλο, πιστεύοντας στό θαῦμα. Φθάνοντας στό σπίτι ὅπου φιλοξενοῦνταν ὁ Χριστός, εἶδαν πλῆθος λαοῦ, τόσο ὥστε δέν μπορούσε κανεῖς οὔτε στήν πόρτα νά σταθεῖ, ὅχι νά περάσει. Δέν ἀπογοπεύονται, οὔτε παραιτοῦνται ἀπό τόν στόχο τους. Ἀναζητοῦν λύση καί τή βρίσκουν. Σκαρφαλώνουν στίς στέγες τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν, πάντα μέ τόν παράλυτο στούς ὤμους, ξηλώνουν ἓνα σημεῖο τῆς στέγης καί κατεβάζουν τόν φίλο τους μέ τό κρεβάτι, ἀκριβῶς μπροστά στόν Χριστό, ὁ ὁποῖος δίδασκε τόν λαό.

Ποιά ἡ ἀντίδραση τοῦ Χριστοῦ μας; Βλέποντας ὁ Ἰησοῦς τήν τόση πίστη, κυρίως τῶν τεσσάρων ἀνδρῶν πού τόσα ὑπέμειναν καί κοπίασαν χάριν τοῦ φίλου τους, ἀλλᾶ καί τοῦ ἴδιου τοῦ παραλυτικοῦ, ὁ ὁποῖος συμφώνησε σέ αὐτήν

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Καπερναοὺμ καὶ διαδόθηκε ὅτι βρῖσκεται σὲ κάποιο σπίτι. Καὶ ἀμέσως ἐμαζεύθησαν πολλοί, ὥστε νὰ μὴ τοὺς χωρῆ πλέον οὔτε ὁ κῶρος ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα, καὶ τοὺς ἐκήρυτε τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται καὶ τοῦ φέρουν ἓνα παραλυτικόν, τὸν ὁποῖον ἐβάσταζαν τέσσερα πρόσωπα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν νὰ τὸν πλησιάσουν ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους, ἀφήρεσαν τὴν στέγην, ὅπου εὐρίσκετο, ἔκαναν ἓνα ἄνοιγμα καὶ κατέβασαν τὸ κρεβάτι, ὅπου ἦτανε ξαπλωμένος ὁ παραλυτικός. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν πίστιν τους, λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν, «Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι». Ἐκάθοντο δὲ ἐκεῖ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ ἐσκέπτοντο μέσα τους, «Γιὰτί λέγει αὐτὸς βλασφημίας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ποιὸς μπορεῖ νὰ συγχωρῆ ἁμαρτίας παρά μόνον ἓνας, ὁ Θεός;». Ὁ Ἰησοῦς ἀμέσως ἐκατάλαβε μέσα του ὅτι αὐτὰ σκέπτονται καὶ τοὺς λέγει, «Γιὰτί κάνετε τίς σκέψεις αὐτές μέσα σας; Τί εἶναι εὐκολώτερον νὰ πῶ εἰς τὸν παραλυτικόν, “Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι” ἢ νὰ πῶ, “Σῆκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ βὰδιζε”; Ἀλλὰ διὰ νὰ μάθετε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῆ ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς» – λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν, «Σοῦ λέγω, σῆκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πῆγαινε εἰς τὸ σπίτι σου». Καὶ ἐσπκώθηκε ἀμέσως καὶ ἀφοῦ ἐσῆκωσε τὸ κρεβάτι ἐβῆκε ὑπὸ τὰ βλέμματα ὄλων, ὥστε νὰ ἐκπλαγοῦν ὅλοι καὶ νὰ δοξάζουν τὸν Θεόν καὶ νὰ λέγουν, «Ποτέ δὲν εἶδαμε τέτοια πράγματα».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τὴν παράξενη μεταφορὰ, χαρίζει δώρημα θαυμαστό στὸν παραλυτικό, χάριν τοῦ ὁποῖου ὄλοι ἐνήργησαν. Δέν τὸν θεραπεύει, ἀλλὰ κάνει κάτι πολὺ ἀνώτερο. Τὸν διαβεβαιώνει: «Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου»!

Ἡ ἀντίδραση τῶν ἁλλῶν

Αὐτὸ πού εἶπε ὁ Χριστός, πρακτικὰ δὲν ἦταν αὐτὸ πού ἐπιθυμοῦσαν οἱ πέντε φίλοι. Κι, ὅμως, κανεῖς τους δέν ἀντιδρᾷ! Κανεῖς τους δέν διαμαρτύρεται γιὰ νὰ ἐκβιάσει τὸν Διδάσκαλο νὰ δώσει αὐτὸ πού ἐμμέσως πλὴν σαφῶς τοῦ ζητοῦσαν. Ἀντιδροῦν, ὅμως, ὅσοι ποτέ ἕως τότε δέν νοιάστηκαν γιὰ τὸν παραλυτικό. Μιά ομάδα Φαρισαίων πού βρισκόταν μέσα στό οἶκημα, ὄχι γιὰ νὰ ὠφεληθοῦν, ἀλλὰ γιὰ νὰ βροῦν ἀφορμὴ, ἄρχισε ἐνδόμυχα νὰ σκέπτεται ὅτι ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ περὶ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν εἶναι βλασφημία, καθὼς μόνον ὁ Θεός μπορεῖ καὶ συγχωρεῖ ἁμαρτίες.

Καὶ ὁ Κύριος τί κάνει; Ὅχι ὑποχρεωμένος ἀπὸ τὸν λογισμό τους, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀποφύγει τὴν ὁποιαδήποτε παρανόηση καὶ παραποίηση τῶν διαμειφθέντων, θεραπεύει τὸν παραλυτικό, ἀφοῦ, ὅμως, πρῶτα ἐξηγήσει ὅτι σπουδαιότερο ἱεραρχικῶς εἶναι ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν παρά ἡ θεραπεία τοῦ σώματος! Γιὰ νὰ καταδείξει ὅτι αἰτία τῆς ἀσθένειας καὶ τῆς φθορᾶς εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἡ ὁποία

27 Μαρτίου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ)
«Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Θεοσ/νίκης τοῦ Παλαμᾶ». Ματρώνης τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ (γ΄ - δ΄ αἰ.). Φιλπιτοῦ καί Λυδίας μαρτύρων, Παύλου ἐπισκόπου Κορίνθου († 950).
Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. α΄ 10 - β΄ 3 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. β΄ 1-12.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 3 Ἀπριλίου, Γ΄ Νηστειῶν (τῆς Σταυροπροσκυνησεως).
Απόστολος: Ἐβρ. δ΄ 14 - ε΄ 6 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. π΄ 34 - θ΄ 1.

πρέπει προηγουμένως νά ἐξαλειφθεῖ γιά νά καταστεῖ ὁ ὅλος ἄνθρωπος ὑγιής. Συνάμα δέ, ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, διαβεβαιώνει τοὺς Φαρισαίους καί γιά τό ὅτι τυγχάνει ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ κατά τήν ὁμολογία τους μόνον ὁ Θεός μπορεῖ καί συγχωρεῖ ἁμαρτίες, ἐδῶ ὅμως δόθηκε ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν ὡς προοπτικὸν γιά τή θεραπεία τοῦ σώματος.

Στή σημερινή περικοπή ἀναδείχθηκε τό πόσο σημαντικό εἶναι νά νοιαζόμαστε ὁ ἕνας τόν ἄλλο, νά ἐνεργοῦμε ὁ ἕνας ὑπέρ τοῦ ἄλλου, νά θυσιαζόμαστε ὁ ἕνας ὑπέρ τοῦ ἄλλου. Ὁ παραλυτικός μόνος του δέν τόλημσε ν΄ ἀρθρώσει λόγος καί νά ζητήσει κάτι. Ὁ,τι τοῦ χαρίζεται, τοῦ δίνεται κατόπιν αἰτήματος ἁλλήλων, καί μάλιστα τῶν φίλων του, χάρη στήν πίστη τῶν ὁποίων τελικά διευκολύνονται τά πάντα. Εἶναι ὁ τρόπος πού πορεύεται ἡ Ἐκκλησία ἀνά τοὺς αἰῶνες, διδάσκοντάς μας «μηδεῖς τό ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ τό τοῦ ἐτέρου ἕκαστος» (Α΄ Κορ. 10,24). Εἶναι ὁ τρόπος πού ἔχει δομήσει τή Πατρία τῆς ἐπιμένοντος στήν κοινή προσευχή νά μᾶς βάζει νά προσευχόμαστε ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλο, γιά ν΄ ἀναδείξει τό πόσο τελικά ὁ Θεός ἐπευλογεῖ τήν προσευχή ὑπέρ τοῦ ὁποιοῦ ἁλλοῦ, τοῦ πλησίον μας, τοῦ ἀδελφοῦ μας!

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ (δύο τόμοι) π. Θωμᾶ Χόπκο

Τό ἔργο ἐκδόθηκε σέ δύο πολυσέλιδους καί καλαίσθητους τόμους:

Ὁ πρῶτος, «Δόγμα καί Λατρεία», πραγματεύεται τό ὀρθόδοξο Δόγμα, μέσω σχολίων στό Σύμβολο τῆς Πίστεως, καί ἀναφέρεται στή Λατρεία μέ ἐρμηνεῖα τοῦ λατρευτικοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ δεύτερος τόμος, «Βίβλος καί Πνευματικότητα», εἶναι ἀφιερωμένος στή βιβλική ἐρμηνεία, στά σημαντικότερα γεγονότα τῆς ἱστορίας τοῦ Χριστιανισμοῦ, καθώς καί στήν ὀρθόδοξη πνευματικότητα.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.π. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροσταεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθόδοξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
